

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον αριθμηθέντες χρόνον
'στην κλεινήν ιδρύομεν γην των Παρθενώνων.

Χίλια ετηκόσια κι'έξη
κι'όλα χάγια Μπαρμπαλέξη.

'Οκτωβρίου του μηνός είκοστή κι'όγδοη,
ήθικαν κι'οί Βασιλείς από τό Τατόι.

'Εξήντα τέσσαρα σὺν ετηκόσια,
γὰ τρίτα κόμματα λέγονται τῶσα.

Τού Ρωμιοῦ μας τὸ Γραφεῖον τὸ κατέμεστον φθῶν
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου κείται τῶρα τὴν ὁδὸν,
ποῦναι δρόσους μεγάλης πολυτάραχης σταθμός,
'στὴν οἰκίαν Ἐμπειρικοῦ δεκατέσσαρ' ἀριθμῶς.

'Όταν οἱ Ρωμιοὶ κτυποῦν
τὸ ἔσρο των τὸ κεφάλι,
καὶ δὲν ἔξρου πού νὰ' πούν
τὸ μεγάλο των τὸ χάλι,
ποιοὶ τοὺς συμπαθοῦν ;... οἱ Γάλλοι.

**'Ο Φαλιέρο, σπουδαῖος Γάλλος,
κι'ὸ Ψυλένγος παπαγάλος...**

Χαίρετε, γονατοὶ Γάλλοι,
πρῶτοι φίλοι μας τρανοῖ...
ἡ πατρίς μας ἡ μεγάλη
πάλι σὲς εὐχνομένη.

Κι'ὅταν καλοκαίρι φθάνη,
μὲς'στῆς ζέσης τὸν ἀγῶνα
τὰ λουτρά της ποὺ θὰ κέρη
τῶν Ἑλλήνων ἡ Κορθὸνα ;
'Στῆ Γαλλίᾳ τῆ φιλτάτῃ,
ποὺ τὴν ἔχομε προστατή.

Γιὰ σας, εὐγενεῖς Φραντζέσοι,
'στὸν Φαλιέρο βαρὸ βιολέ...
μὴ μεροὶ γὰ τὸ τραπέζι,
ποῦνας τοῦ Βασιλέα.

Καὶ σὲ ποῦ ξενοδογεῖο κατοικεῖ Γαλλοφίλης ;
'στὸ Μαρσιτόλ τῶν Παρισίων, ὅπου πᾶν οἱ Βασιλεῖς.
Καὶ σὲ ποῦ πηγαινὲ δάσος τὸν ἀέρα της νὰ πάρη ;
μὲς'στὸ δάσος τῆς Βουλώνης, ποῦναι μὲς περισσὰ χάρι.

Μὴ μεροὶ γὰ τὰς θερμὰς
ὕπερ τῶν Ρωμίων προποσίε,
καὶ τὰς εὐγενεῖς ὀρμὰς
τῆς ἀγάπης σας τῆς τόσης.

Καὶ σὲ ποῦν καταστημάτων τῆς βιτρίνας στικματῆ
καὶ τὰ πλοῦτα των κυττῆ ;
'Στῆ Παριναῖκᾳ καὶ μόνῳ,
ποῦναι νέας κάθε χρόνῳ.

Μὲς'στὴ λύπη, ποὺ πᾶσι
τὴν ψυχὴν μας τὸ κεφάλι,
ἦταν τοῦτο τὸ τραπέζι,
μὲς παρηγοριᾶ μεγάλῃ.

Καὶ καθένος ἀπὸ μᾶς,
κἂν ἀριστοκράτης πρῶτης,
κἂν μακαλικῆς ἡ φουρκῆ,
κἂν οἰκτρῆς χαρισσοπότης,
τί γυροῖ νὰ γυροῖσθ
πρῶτα πρῶτα ;... τὸ Παρίσι.

Καὶ'στὰ πλῆθη τῶν προσφῶγων
ἦτον εἶδος τι βασιλείου,
κι'ἐγὼ φάλλω πάνους πηγῶν
τοὺς Φραντζέζους τὰ χρῶσά μου.

Ποῦ καθένος συμπολιτῆς
ἐκ τοσοῦτων χρηστοτάτων,
ποῦ καθένος λυποδότης
ἡ Τερμῆς ἑλλειμματῶν
ὄθλα νὰ παραδῶσθ,
'στὸ Παρίσι, 'στὸ Παρίσι.

Καὶ φωνάζω πρὸς πολίτας
κι'ἀτυχεῖς Ἀγχιναῖτες ;
τί θὰ'κάναμε κι'ἡμεῖς, ἐν δὲν ἦταν κι'ὸ Γαλλίᾳ
μὲ τὴν τόσην της οἰλῆς ;

Ποῦς σὸς εἶναι φρένας
δὲν ποῦσε Γαλλοφίλης
τῶν Ρωμίων τὰς κεφαλαῖς.

Ποῦς ἔμποροῖς νὰ μᾶς'δῆ καὶ νὰ μᾶς παρηγορίσθ,
ἐν δὲν ἦταν τὸ Παρίσι ;
Μόνῳ τοῦτο τὸ Παρίσι
πάντα μᾶς παρηγορεῖ,
καὶ τοὺς πάνους βαλεκαμῶνι
κι'ἔλους μᾶς ἐνδυναμῶνι.

Μὴ δὲν ὄθλα καὶ καθένος
τῆς Ἑλλάδος Νικολῆς,
νὰ καλῆται Νικολῆς ;

Όταν οι Ρωμιοί μαδοῦνε τρίχα τρίχα τὰ μαλλιά
καὶ φωνάζου σάν γαλιὰ
πῶς τοὺς πέρνου τὰ Συλοτα,
ποὺ κυττάζου;... ἴσῃ Γαλλία.

Όταν σκούρη κλοῦ κλοῦ κλοῦ
ἢ μουφλοῦκα φωνακλοῦ,
καὶ σάν βλέπη ξεμαλλιάρα
μὲ τσαρουχὴ καὶ μὲ λάρα
τὸν κατήφορο πὲ πέρνου τὰ πολλὰ τῆς μεγλειτα,
ποικ μῆνε σύμμαχός τῆς εἰς τὸ τέλος;... ἢ Γαλλία.

Ὁ Φαλιέρ, Φαλιέρ, Φαλιέρ,
ποῦ θὰ στείλῃ; ἴσῃ Ἀθήνα
Πρὸς τὸν Λαμπουλινιέρ,
συμπαθείας δὸς ἀκτίνα
ἴστους Ρωμηούς τοὺς συμπαθείς,
Γαλλοφίλους ἀληθείς.

Κύτταξε κι' ἐμὲ τὸν γκαί
καὶ τὸν κάθε ντισταγχι
τῆς Ἑλλάδος τσαρουχῆ
πῶς γὰ Γάλλους ξεφυγῆ.

Συμπαθήσετέ μας πάλι
σάν καὶ πρῶτα φίλοι Γάλλοι.
Ἡ Γαλλία σου, Φαλιέρ,
ἄς μᾶς λυπηθῇ κι' ἐκείνη..
ὁ Ρωμῆος ὁ Φαουλιέρ
ἴσῃ ὑγεία σου προπίνει.

Ἐξή σήμερα Δυνάμεις εἶναι ἴσῃ τὴν ὄφλιο
κι' ὄλαις ἔχουνε λατρεία ἴσῃ χαρτοβασιλείο.
Πρῶτο νοῦμερο Γαλλία,
καὶ κατόπι Ἰταλία,
καὶ κατόπι Ἑγγλιτέρα,
Γερμανία, Συμπετέρα,
καὶ κατόπι Ἀουστρία,
καὶ ἴσῃ τέλος ἢ Μωρία.

Χαίρει πάντα τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἔξη τὴν ἰδιάν,
κι' ὅπως ἔχουνε οἱ πλανῆται δορυφόρων συνοδείαν,
ἔτσι πάντοτε κι' αὐτὸ,
ποῦναι τόσο λατρευτὸ,
ἀπὸ μίαν ἐκ τῶν ἔξη διαρκῶς δορυφορεῖται
καὶ μὲ λόγους καὶ τραπέζια μὲ χαρὰ κερηγορεῖται.

Όπου ἔβῃ τῆς Ρωμηοσύνης τὴν χρυσὴν φωτοβολίαν
ἀπ' ὅπως θὰ κιαλάρῃ δορυφόρον τὴν Γαλλία,
κι' ὅπου ἔβῃ δὴν κυπῆρῖσι καὶ
καὶ ἴσῃ ἕψη τρεῖς ἴτσι,
ἔκει κλάνε τὰ Παρίσι καὶ
τῶν Ρωμηῶν τῆς κακηντσιας.

Ἐξή σήμερα Δυνάμεις εἶναι ἴσῃ τὴν ὄφλιο,
κι' ἀπ' τῆς ἔξη πέρνει πέντε τὸ χαρτοβασιλείο,
ὅταν δὲ τὴν συνδρομὴν τῶν ταπεινῶς ἐπικαλεῖται
μὲ τὰ δάκτυλά των δια μὴ πεντάλε ἀποτελεῖται.

Τὴν πεντάλε τῆς ἀγάπης, τὴν πεντάλε τῆς φιλίας,
κάν προέρχεται ἐκ Γαλλίας,
κάν προέρχεται ἐκ τῶν ἄλλων τῆς Ἑλλάδος κηδεμόνων,
πάντα μπρός τὴν ἀντικράδα,
καὶ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
συγυνοῦμαι καὶ διακράδα.

Καί' ἔμπρός καὶ κοιμισμένοι
πάντα μπρός τὴν συναντῶ,
καὶ μὲ πέρνει ἴσῃ κοστὸ,
κι' εἶμαι πάντα κερημομένοι.

Τούτη μόνη μ' ὀδηγεῖ
πρὸς τὴν λύσιν προβλημάτων,
καὶ τοὺς γρίφους μ' ἔξηγεῖ
μυστηρίων καὶ θυμμάτων.

Τούτη τὴν πεντάλε βλέπω πότε μόνη, πότε μ' ἄλλω
ἐξαισίαν καὶ μεγάλην,
ποῦ προέρχεται ἐκ τῶν τάφων ἰδικῶν μας προπατόρων,
κι' ἔβλο τὴν θαρροῦν ὡς ἄδρον
κι' ὡς εὐγνωμοσύνης φόρον.

Μεταξὺ τῶν δύο τούτων σεβασμίαν πενταλῶν
ὁ Ρωμῆος ῥωτᾷ παντοῖα
γὰ τὸ μέλλον του μαινεῖται
σάν κι' ἐκεῖνο τῶν Δελφῶν.

Μεταξὺ τῶν δύο στέκει καὶ μεσουρανεῖ λαμπρός,
κι' ὅπως φέρει δύο πῆρας,
γνώσεως, σπουδῆς καὶ πείρας,
βλέπει καὶ πεντάλες δύο, μίαν πῶς, μίαν μπρός.

Μεταξὺ τῶν δύο στέκει καὶ φαντάζεται στρατός
πολεμάρχων νικηφόρων,
καὶ παλῶν Ἀυτοκρατόρων
δικεφάλους ἀετούς.

Ἐν μέσῳ τούτων ὁ Ρωμῆος κλέβει γεμάτος νοῦ
μὲ ρήτορας φωστῆρας
συμπαθειῶν σπινθήρας
ὅπως ὁ πάλαι Προμηθεὺς τὸ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ.

Μέσω τῶν δύο πενταλῶν
χρυσῶν αἰῶνα καρτερεῖ,
κι' ἔλπιζει πάντα καὶ θαρρεῖ
νὰ θραύσῃ κρικῶς ἀδελφῶν.

Μέσω τούτων ἀπὸ θῆκαις
βγάζει σκουριασμέναις πάλαις,
κάνει ὀδῆαις, κἀνει Νίκαις,
κἀνει ὀδῆαις μεγάλαις,
Ναυκρατούσαις,
Κυματούσαις,
Ἐμετούσαις,
Ξερατούσαις,
καὶ κερῶναι
καὶ φτερόναι
τῆς κατούσαις.

Ἐρὶ πάλαι...
γεγὰς, Γάλλοι.
Ὅλας βέρτα,
μυοῦμ πιστόλ...
βουλεδάρτα,
βίβ Μπριστόλ.

Ἐρὶ πάλαι...
γεγὰς, Γάλλοι.
Μπόδοι φουρέλα...

**Τσίλινγκας εξ ονόματος
του νέου τρίτου κόμματος.**

Όχι μισόσι...
είσαι γρήγορο
εξ Παρισιού

Έξω την σερπάνια χίνο,
βάλετε φωτιά στα τόπια...
για τής δηρ' πενταρχίας τίνα,
για την ξέση και τη σόπια.

Κι' αν ας ελέγε: Αγγιλιών
δεν ήκουσθ' μη κρατή
και παρηγορη φωνή
και τών φίλων μας τών Γάλλων,
δεν μας μέλει, δεν πειράζει,
δεν θα βάλουμε μαρτάλι.

Και κανένας συμπόλιτης δεν ιδίμασε γ' αυτό
και δεν έδωσε λερωτό,
και δεν είχε Γαλλιστί,
σακρονό και σακρονό.

Κι' αν δεν άνοιξαν καθόλου σ' ας παρούσας συμφορές,
τάς τσοφύτον στυγερές,
Γάλλων χείλη,
πάντα στύλο,
πάντα φίλοι
τών Ρωμηρών αυτοί θα μείνουν
και για τούτους θα προπίνουν.

Και σύ, Φαλιέρ, παρκαλλώ προσάτης: Απομείνης
της δόλιας Ρωμηφούνης.
Κι' αν άλλο τι να κάνετε για μας δεν είμφορτε
τούλάχιστον με γούματα να μας παρηγορήτε.

Και σεις μη μας ξεχάσετε,
και με τού να μας κάνετε
προσέσεις τ' ορνευταίς
κι' έγω θαρρώ μ' αθάνατος
πώς τίποτα δεν γίνετε.

Ὁ Γάλλοι μας, σὲς ἀγαπῶ...
σεῖς τῶν πληγῶν μας οἱ γυατροί...
τὴν Μαρσεγιέ, παιδιὰ θὰ πῶ...
ἀλλοῦ ἀπὸν ντὲ λὰ πατρι.

Μαρσόν, μαρσόν... Ἐλλάς σοβέ...
λὰ Βικτοάρ
ἰ λὰ Γκλοάρ
ἰ Ναυκρατοῦς ἔτ ἀρριβέ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτους.

Π.— Τὸ τρίτο κόμμα τῶδες,
πὺναι μυστηριώδες;
Θρέμμα τῆς πρωτεύουσῃς
μὲ τὸ θολὸ τὸ μάτι,
δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσῃς
γι' αὐτὸ τὸ κόμμα κατί;

Φ.— Μίσα σ' αὐτοῦς τοὺς ζῶφους
ψιθύρους ὑποκόφους
ἀκούω γιὰ τὸ τρίτο.

Κι' εἰς ἔθλους τοὺς πολίτας
καὶ τοὺς Ἀγγιλιεῖτας
ἀνάστασι κηρύττω.

Βρὲ Περικλῆ κυνῶπα,
βουδάσου καὶ σιῶπα,
κι' ἂν ἔχηξ ἔξυπνάδα καὶ νοῦ πολιτικὸ
βῆστα το μυστικὸ.

Ἄλλαις κουβένταις κάνε, ξυλένε μου κολλήγα,
μόνο γιὰ τοῦτο σίγα.

Πρὶν νᾶλθουν οἱ πατέρες οἱ τοῦ Βουλευτηρίου
μὲ σωτηρίας ἔπη,
μεγάλου μυστηρίου
θὰ τὸ καλύπτῃ σκέπη.

Κανεῖς ἄς μὴν εἰπῇ
τί τάχα μελετᾷ...
γιὰ τοῦτο σιωπῇ,
τὰ λόγια περιττά.

Κι' ὅταν σ' ἐρωτήσῃ κανένας χασομέρης
γι' αὐτὸ τὸ τρίτο κόμμα,
τὸ δάκτυλο σ' τὸ στόμα,
καὶ κάνε πῶς δὲν ξέρεις.

Ἡ πατρίς, ὅπου σωτήρας διαρκῶς ἀγκυμονεῖ,
τώρα τὸ κοιλοποιεῖ,
κι' ἂν κανένας λέξῃ βγάλη
πιθανὸν καὶ ν' ἀποβάλῃ,
Περικλέτο, πρὶν τῆς ὄρας
ἢ γαστῆρ τῆς λιμαδόρας.

Καὶ γιὰ τοῦτο, κακομοίρη,
σιωπῆν μεγάλην τήρει,
καὶ μαζί μ' ἐμένα τώρα
γιὰ Σχολή τοῦ Πυθαγόρα
νόμιζε καὶ σὺ τὸ τρίτο,
κι' εἰς αὐτὸ μὴδεῖς εἰσίστω.

Π.— Ψιθυρισμοὺς ἀκούω... δὲν εἶμαι σ' τὰ σωστά μου...
μὴλοθ' αὐτοῖς κι' ἔκτενοι,
καὶ κατὶ Καπουκίνοι
πολὸ μυστηριώδες περνοῦν ἀπὸ μ' προστά μου,

κι' ἔθλους τριτοκομίταις, καμμένης, τοὺς θαρρῶ
καὶ χᾶσκω κι' ἀπορῶ.

Μυστήρια μεγάλο... τρέχουν πολλοὶ φρενίταις,
ζητοῦν νὰ μάθουν νέα τῶν δρόμων ἀγαλατο...
νὰ κάποιος... τὸν σκεπάζει; μαῦρος χιτῶν ποδήρης...
τίς σὺ; τοῦ λέω, λέγε... τριτοκομίταις λέει.

Παραίτησε τὴν μογγα
καὶ κάνε μου τὴ χέρι
νὰ πῆξ ἢ νέα στρογγα
σὰν τί καπνὸ φουμάρει.

Μὲ τοῦτον τὸν χιτῶνα καθόλου δὲν γνωρίζεσαι,
γιὰ πές μου ποὺ ζουρίζεσαι;
γιὰ πές μου ποὺ κουρεύεσαι;
κι' ὡς τρίτος κοκορεύεσαι;

Κι' αὐτὸς μὲ τὴν παλάμη,
μυστηριώδη βλάμη,
τὸ στόμα μου σφαλᾷ,
καὶ λέει σιγαλά:

Ἄρχαις μόνο θὰ πρεσβεύῃ
κι' ἐπακίως θὰ βραβεύῃ,
ὄσους ἔμω ἀντακίως δὲν τοὺς θεωρεῖ βραβεῖου
θὰ τοὺς ἔχη διὰ βίου.

Τοῦ κυρίου Θεοτόκη πόλεμον δὲν θὰ κηρύξῃ,
μόνο δόντια θὰ τοῦ τρίξῃ
κι' ἂν ἴμωρηθῇ θὰ τὸν ρίξῃ.

Μὲ τὸ μέτρο θὰ λιμαρῇ
καὶ ρουσφέτια μὲ τὸ φτηγάρι
δὲν θὰ χύνῃ σ' τὸ λεφοῦσι.

Κι' ὁ τσοπάνης τοῦ ποδὸς εἶναι,
καυροφόρε Καπουκίνας;...
κάποιος κύριος μὲ μουσι.

Ὅμως σὲ παρακαλῶ
γιὰ τοῦ κράτους τὸ καλὸ
λέει; σὲ κανὲν ἀκόμα
νὰ μὴν πῆξ γι' αὐτὸ τὸ κόμμα.

Σὸ ποδὸς εἶσαι, νταγλαρᾷ,
πὺλθες τέτοια νὰ μοῦ πῆξ;...
εἶμαι νέα σιδηρᾷ
μυστηρίου προσωπίς.

Τότε μὲ τὸ χέρι τῶνα
τοῦ σιχνῶνα τὸν χιτῶνα
γιὰ νὰ δᾷ ποδὸς εἶναι τοῦτος, πλὴν μὲ τόνον τραγικὸν
μοῦ φωνάζει; φύγε φύγε,
τὸν χιτῶνα μου μὴ θίγῃ,
τοῦ χιτῶνος γὰρ ἀρθέντος, ὄλιτο τὸ μυστικόν.

Ἔτσι τραγικὰ μιλεῖ,
φιλιτάε μου Φασουλῆ,
κι' ἔφυγε κατεσπυσμένως
κι' ἔμειν' ἀποσβολωμένος.

Φ.— Ποῖον τάχατε νὰ κρεθῇ χιτῶν μαῦρος καὶ ποδήρης;
μοῦ γανῶναι τὸ κεφάλι,
ὄμως ἔλα τώρα πάλι,
Περικλέτο, νὰ μὲ δείρῃς.